

יום הולדת של כל אחד ואחד

הרב בערל לאזאר

ההכנות לקראת היום הגדול הזה, וההתרגשות העצומה לקראת י"א ניסן, תפסו - כמובן - את כולנו. אני זוכר את ההתרגשות וההכנות הגדולים שהיו לקראת היום בתחילת שנות המ"ם. כבר חודש ימים קודם, התחילו כולם לחשוב איזו מתנה לתת לרבי, מה ניתן לעשות. בכל הזדמנות בה חסידים התוועדו - זה היה הנושא

הרב לאזאר עובר בחלוקת הדולרים ל'טוקיסיטים' בעת התוועדות

ג'י.ג. תשע"ד תשמ"ב : JEM id 201925

ה הוא י"א ניסן עבורנו, עבור כל אחד מאתנו?

י"א ניסן הוא לא רק יום-הולדת של הרבי. יש לו גם משמעות אישית, עבור כל אחד אשר בשם 'חסיד-חב"ד' יכונה. המושג "יום-הולדת" היה קיים אצל

רבותינו נשיאנו מאז ומקדם, כבר מימי הבעל-שם-טוב, ועד לכ"ק אדמו"ר מוהרי"צ; אבל הוא היה רק ליחיד סגולה, הרביים היו אומרים 'מאמר' בצנעא, בפני יחידים.

אך אצל הרבי, עוד לפני שהרבי הכריז על מבצע יום-הולדת בכ"ה אדר תשמ"ח - "גלה סודו על ידי עבדיו הנביאים", הרבי עשה מיום ההולדת שלו דבר פומבי קבל עם ועולם.

בשנת תשמ"ח, הרבי הורה לנו, מה מוטל על כל אחד ואחת מאיתנו לעשות ביום ההולדת הפרטי שלנו, אבל את עצם המושג יום-הולדת, לציין את יום ההולדת של הרבי, למרות שאצל כל הרביים זה היה ענין פרטי-פנימי, הרבי עשה בפרסום הכי גדול.

בי"א ניסן תשכ"ב, כשמלאו לרבי ששים שנה, הרבי התוועד ברבים, וניתן היה אולי לומר שזה בגלל התוכן של 'ששים שנה', כמו שהרבי הרחיב על תוכן הדברים באותה התוועדות -

אבל הרבי חגג איתנו את יום ההולדת שלו בי"א ניסן לא רק בתאריכים של ששים שנה או שבעים שנה, אלא בכל שנה, ומשנה לשנה באופן רחב יותר.

"אין אתנו יודע עד מה", אנחנו לא מבינים את הסיבות של הרבי, ומדוע זכינו שהרבי יחלוק איתנו את היום-הולדת האישי שלו, במה זכינו לקבל כזו מתנה יקרה מהרבי - אבל

כל אחד מאתנו צריך להבין ולחוש שי"א ניסן הוא לא רק יום-הולדת של הרבי, אלא זה יום ההולדת שלי. יש את יום ההולדת הגשמי, היום בו הגוף שלי הגיע לעולם הזה, ויש את היום-הולדת הנשמתי-הסידי שלי. את י"א ניסן

זו העובדה. י"א ניסן נהיה חג שלנו, של החסידים, חג של כל אחד מאתנו.

הנשיא הוא הכל, לבו הוא לב כל ישראל, וכיון ש"לבא פליג לכל שייפין", אזי כל אבר ואבר מהגוף של ראש בני ישראל מקבל את החיות מהנשיא, ויום ההולדת של הרבי הפך להיות יום חג, יום-הולדת, של כל אחד ואחד מאתנו.

זו ההבנה הראשונה שלנו מהרבי על התאריך י"א ניסן. כשבלוח 'היום יום' - שהינו לוח של הוראות ותוכן עם מה לחיות בכל יום - כותב הרבי ביום י"א ניסן מה נדרש מאדם לעשות ביום זה, הרי זו הוראה לכל אחד מאתנו.

את לוח 'היום יום' הרבי לא כתב עבור עצמו; הוא נכתב עבור כלל החסידים; וההוראה של הרבי ליום זה היא - היום זה יום-הולדת.

כל אחד מאתנו צריך להבין ולחוש שי"א ניסן הוא לא רק יום-הולדת של הרבי, אלא זה יום ההולדת שלי. יש את יום ההולדת הגשמי, היום בו הגוף שלי הגיע לעולם הזה, ויש את היום-הולדת הנשמתי-הסידי שלי. את י"א ניסן.

בלוח 'היום יום' הרבי כותב שחסידים היו מציינים את היום בו הם נכנסו לרבי ל'יחידות' כיום ההולדת שלהם. י"א

ניסן זה יום ההולדת שלנו.

כיון שי"א ניסן הוא חג אישי-פרטי של כל אחד מאתנו, זה חג שלי, עלי לחוש שזהו יום-הולדת שלי - ואזי עלי גם להתכונן אליו כאל יום-הולדת אישי.

כך היה לאורך כל השנים, גם בשנים כתיקונן, אבל הדבר מקבל משנה-תוקף כאשר "החושך יכסה ארץ". ככל שהחושך נעשה כהה יותר, צריכים להוסיף באור.

אנחנו נמצאים בתקופה בה בגשמיות נראה שחסר בקשר הגשמי עם הרבי כמו שהיה בעבר, ולכן נדרש מאיתנו להוסיף ולחזק את הקשר הגשמי-האישי עם הרבי הרבה יותר.

עלינו להתבונן בדבר, עד כדי שנחוש שי"א ניסן זה יום-הולדת גשמי שלי, של כל אחד מאתנו. נבין שהרבי רוצה שנחגוג את היום הזה, כאילו זה יום אישי שלנו.

כשכל אחד יתבונן, ודי אפילו בכמה דקות - איפה הוא נמצא כיום, הודות לכך שהיה י"א ניסן תרס"ב; ואיפה הוא עצמו היה עומד, אם חלילה לא היה י"א ניסן תרס"ב; אם כל אחד יחשוב לכמה רגעים מה הוא היה עושה, במה הוא היה עסוק, באיזו סביבה הוא היה חי, מה היה תחום הענין שלו, "אי לאו האי יומא דקא גרים" - אזי לבטח כל אחד ירגיש שי"א ניסן זה יום חג אישי שלו.

זהו לא רק יום-הולדת רוחני, זה פשוט יום-הולדת של החיים הגשמיים שלנו, זה היום שהודות לו "אור וחיות נפשנו ניתן לנו".

...

בשנים בהן למדתי ב70, התעורר 'קאָך' מיוחד בלימוד מאמרי תקופת י"א ניסן תשכ"ב, יום ההולדת הששים. במאמרים אלו, מסביר הרבי לחסידים מה זה "אנשי משה", מהי "התקשרות למשה בכל דרא ודרא", מה הפירוש בכך שמשא הוא "נשמה דאצילות". הדברים הללו היו גילויים שראו שהרבי מגלה דווקא בי"א ניסן.

היו מהרבי דברים כה גלויים, שהיום, אני מסתכל במבט לאחור ולא מבין כיצד אנ"ש לא תפסו שיום-הולדת הוא עניין שכל-אחד צריך לציין באופן מיוחד. מן הסתם חשבו אז שזהו עניין השייך לרבי ואנו איננו קשורים בעניינים כה נעלים. אך מאידך, באשר לרבי עצמו - הרבי שיתף אותנו בכל ה'חגיגה' הזו, ואצל החסידים הכל היה סביב י"א ניסן. הכול הבינו שזהו משהו מיוחד.

...

ההכנות לקראת היום הגדול הזה, וההתרגשות העצומה לקראת י"א ניסן, תפסו - כמובן - את כולנו. אני זוכר את ההתרגשות וההכנות הגדולות שהיו לקראת היום בתחילת שנות המ"ם. כבר חודש ימים קודם, התחילו כולם לחשוב איזו מתנה לתת לרבי, מה ניתן לעשות. בכל הזדמנות בה חסידים התוועדו - זה היה הנושא.

דוגמה שיכולה להמחיש עד כמה היה זה הנושא היחיד שהעסיק את כולם, היא משנת תשמ"א. כידוע, ביום ד' ניסן, שבוע ימים טרם י"א ניסן, התקיים מעמד 'ברכת החמה'. דעת לנבון נקל שהיה זה מעמד נדיר ומלכותי במחיצת הרבי, כולם ידעו שהרבי הולך לעמוד על-גבי בימה מוגבהת שתעמוד במרכז הרחוב, והמעמד עתיד להיות מיוחד במינו. ועם זאת, בלילה שקדם למעמד חסידים התוועדו ב70. ומה היה הנושא המדובר? - העובדה שעומדים שבוע ימים טרם י"א ניסן...

בשנה הבאה, שנת תשמ"ב, שהייתה 'שנת השמונים', ההתרגשות הייתה עצומה, והגיעה לפסגות חדשות...

בהתוועדויות י"א ניסן היו גילויים מיוחדים שביום רגיל לא שמעו
כמותם. הרגישו, שבהתוועדויות אלו הרבי מדבר על השליחות שלו
להפוך את העולם. במשך זמנים ארוכים ציפו כולם להתוועדויות י"א
ניסן, שכן ידעו שהיא הולכת להיות משהו לא רגיל

י"א ניסן.

ביום י"א ניסן, היו נכנסים זקני החסידים ל'גן עדן התחנות'
בכדי לברך את הרבי בשם קהל החסידים. זה היה זמן מרגש
מאוד עבור כולנו. זה לא היה דבר רגיל. היו פעמים בהן
הצלחנו להיכנס ל'גן עדן התחנות', לשמוע ולראות; היו
פעמים בהן שמענו את הברכה, ואת הברכה הקצרה שאמר
הרבי לאחר־מכן, רק באמצעות הרמקול; אבל עצם העובדה
שכעת נכנסים מספר חסידים ובשם כלל אנ"ש מברכים את
הרבי - העבירה רגשות חזקים מאוד.

בהתוועדויות י"א ניסן היו גילויים מיוחדים שביום רגיל
לא שמעו כמותם. הרגישו, שבהתוועדויות אלו הרבי מדבר
על השליחות שלו להפוך את העולם. במשך זמנים ארוכים
ציפו כולם להתוועדויות י"א ניסן, שכן ידעו שהיא הולכת
להיות משהו לא רגיל. בעצם היו שלושה מועדים בשנה בהן
ידעו שההתוועדויות יהיו מלאות בגילויים - פורים, שמחת
תורה וי"א ניסן.

...

כיום, בתשע"ו, צריכים להתעורר ולחוות את העניין הזה.
הרבי עשה עמנו חסד, בכך שהתוועדויות הקודש הוסרטו
והוקלטו. זהו דבר שבעבר לא היה אף בחלום. אף שהרבי
רצה שדבריו יגיעו לכל העולם, לא היה זה דבר פשוט כלל
שהרבי ידבר בפני מצלמות. ועם זאת, הרבי הסכים לכך,
והודות לכך יש בידינו היום ווידאו מהתוועדויות י"א ניסן,
שאפשר לראות ולהרגיש שנמצאים ממש בתוך ההתוועדות.
נוסף על הווידאו, יש בידינו 'מכתבים כלליים' שהרבי
הוציא בי"א ניסן.

כדאי לקחת שנה מסוימת - מתאימה ל'קביעות', או
שלא - לראות את פארברענגען י"א ניסן ממנה, לפתוח את
המכתבים, ללמוד את השיחות והמאמרים שהרבי הוציא
באותה תקופה. כך אפשר 'להכנס' לתקופה, לחיות את י"א
ניסן, ועם המון תוכן.

בכל תקופה יש את העניינים שהרבי מדבר ותובע בה.
במכתבים כלליים בכלל, רואים שהרבי כותב פעמים רבות
כי הזמן בו יצא המכתב הינו 'העכסטע צייט' - זמן שיא -
לעניין מסוים.

מה שאנו לוקחים על־עצמנו ללמוד היום, הוא - בהשגחה
פרטית - מה שעלינו לחיות עמו, ומה שהרבי רוצה שנחיה
עמו.

עלינו פשוט לחיות עם הרבי. להבין שגם היום הרבי
מרגיש בדיוק מה קורה עם כל אחד מאתנו, יודע עד כמה
אנו מוכנים באמת לתת לו מתנה, עד כמה אנו מוכנים לתת
מעצמנו בשבילו.

לא מבקשים מאתנו שניתן עד כדי מסירות נפש. פשוט
לחיות עם הרבי. זהו דבר בסיסי, קל ואפשרי.

הירצון, שהשנה יהיה לנו י"א ניסן אפילו טוב יותר
ממה שהיה בעבר, בהגלות נגלות רבינו נשיאנו, מלך ביופיו
תחזינה עיננו... ■

באותה שנה, מצד אחד - הרבי הורה לחסידים שלא להגיע
770 לרגל היום, אבל ידוע שבין כך חסידים רבים מאוד
הגיעו. עומד חי בזכרוננו ה'ציור' של ר' זושא ולימובסקי
נכנס ל770 כשהתרגשות אדירה ניכרת אליו - מתקרב היום
של י"א ניסן!

כאשר משה רבינו הוציא את בני ישראל ממצרים, היה זה
בהיותו בן שמונים שנה. וכעת, הרבי שלנו מגיע לשמונים
שנה. לכולם היה ברור שיהיו גילויים גדולים מאוד.

אני זוכר את תפילת מעריב בליל י"א ניסן באותה שנה.
ההתרגשות שהייתה בקהל, אינה ניתנת לביטוי במילים.
יכולת להרגיש בפשטות שהגיע חג גדול. חג החגים. לא עוד
משהו שגרתי. לכולם היה ברור שי"א ניסן הוא היום ממנו
התחיל הכל.

באותה תקופה, מצאו ב'תורת שלום' שהרבי הרש"ב
התבטא כי בשנת תרס"ב התעוררה גזירה קשה על עם
ישראל, ולפני פסח ירד לעולם גילוי אור שביטל את הגזירה.
ב770 התוועדו על־כך - שי"א ניסן הוא יום בו פשוט ירד
אור חדש מלמעלה. ההתרגשות הייתה גדולה מאוד.

אצלנו, הבחורים, התגבשה ההבנה, ועוררנו על־כך
'שטורעם' גדול, שאם הרבי כבר גילה לנו ושיתף אותנו ביום
הזה, עלינו להביאו לכל העולם כולו. שכולם ידעו על החג
הזה...

מכיוון שכך, התעוררנו לקיים שיירת טנקים גדולה מאוד,
חסרת תקדים באותם ימים. היינו מספר בחורים שלקחנו
את זה על עצמנו, ומכיוון שלאחר ראש־חודש ניסן סדרי
הישיבה לא כל־כך קבועים, הקדשנו את הזמן בכדי להביא
את העניין לידי פועל ולקיים שיירה גדולה שתביא את
הבשורה לעולם, ומשתתפיה יקיימו 'מבצעים' ביום י"א
ניסן.

הדבר המשיך גם בשנים הבאות, כאשר בשנת תשמ"ה
קיימנו תהלוכה עם שלושים־וחמשה טנקים, כנגד כל אחת
משנות הנשיאות. באחת השנים, אף זכינו והרבי דיבר על
הטנקים הללו בהתוועדות!

אבל מלבד זאת, ידענו שאנו חייבים להתכונן ליום היטב
ולהביא מתנה לרבי. עלידי כך שנקרב יהודים נוספים; עלידי
הוספה בלימוד בכלל ולימוד מאמרי הרבי בפרט [אני זוכר
את ההתרגשות הגדולה שהייתה בהוצאת 'קונטרס מאמרי
י"א ניסן' - היה זה חידוש גדול שמאמרי הרבי יוצאים לאור
באופן מלוקט, על נושא מסוים, ורבים בחרו ללמוד את
הקונטרס כהכנה ליום]. כל אחד חשב איך הוא יכול לנצל
את היום הזה בכדי להביא את הרבי בתוכו באופן אחר.

אם הרבי מגלה לנו את היום הגדול הזה, עלינו לייקרו. זה
צריך להיות מעין יום־הולדת של כל אחד מאתנו.

...

כמובן שה'הכנות' כשמן כן הן: רק הכנות, בכדי להגיע
לקראת היום עצמו - לראות כיצד הרבי עצמו חוגג את